

POËZIECENTRUM

Carmen Camacho

VERSOPOLIS

1976
Spanje
Carmen Camacho

Nederlandse vertaling:
Mariolein Sabarte Belacortu

Engelse vertaling:
Jacinto Pariente

VERSOPOLIS

**Carmen
Camacho**

4 Kleine letters
5 Fine print
6 Letra pequeña

7 Lokmiddel
8 Decoy
9 Reclamo

10 Ethologie
11 Ethology
12 Etología

13 Wij vrouwen van dit dorp kunnen alleen maar...
14 We women from this village cannot be...
15 Las de este pueblo no podemos ser...

16 Het slechte gedicht
17 The bad poem
18 El mal poema

19 Kansas City, Sevilla
20 Kansas City, Sevilla
21 Kansas City, Sevilla

22	Staande sterven
23	To die standing up
24	Morir de pie
25	Onthuizing
26	Dehabitations
27	Deshabitaciones
28	[De stilte]
29	[The silence]
30	[El silencio]
31	Adhan
32	Adhan
33	Adhan
34	Ik viel huilend in slaap...
35	I fell asleep crying...
36	Me dormí llorando...
37	In vlucht (vogelpoëzie)
38	In flight (bird poetry)
39	Al vuelo (poesía pájaro)

Kleine letters

Sommige schade wordt niet gedekt
door de boedelverzekering, dat weet ik.
Bijvoorbeeld gemiste telefoontjes,
beschadigde brieven, touw van zijde,
de nacht die zich uitstrekt achter de spiegels,
die glasschervenplaag in mijn hart.
De ablatie van mijn dorst.

Op die manier liep ik de zeepziekte op.

Daarom hield ik van hem, met totale weerzin.
Tegen een leven in het luchtledige
was ik een gat in zijn gat, kilte in het handschoenenkastje,
onbeweeglijke materie.
Ik liet de muren van dit huis groeien
met mij ertussenin.

Eeuwen gingen voorbij, klok-eeuwen.

Ik zal me niet uitputten in details, juffrouw.
Maar ik rukte de deur uit zijn sponningen,
en gooide uit medelijden
het glazuur
op de modder,
en nu valt het licht in mijn provisiekast.
Ik weet het, in de polis is ook geen plaats voor
liefde voor derden, zonestormen,
herrie in de straten of opstand van de mier.

Maar dit is een geval van hogere fijngevoeligheid.

En ik belde alleen om u te vertellen, vriendin,
dat ik heb besloten
met alle risico's van dien
in onzekerheid te gaan leven
maar wagenwijd open.

Fine print

Some damages are not covered
by the combined home insurance, I know.
Missing calls, for example.
broken letters, the rope of silk,
the night that lies behind mirrors,
this plague of glass in my chest.
The ablation of my thirst.

That is the way I contracted the soap-bar disease.

That is why I loved him with abject horror.
Against a life on tenterhooks
I became a hole in his hole, cold in the glovebox,
still matter.
I let the walls of this house grow
with me inside.

Centuries, clock centuries, went by.

I will not elaborate further, madam.
I will only say that I tore the door up,
that I was merciful enough
as to throw the icing sugar
to the mud,
that now light enters my pantry.
The policy does not provide coverage for
love to third parties, solar storm,
street riot or ant mutiny, I know.

But this is a case of finesse majeure.

And I only called to tell you, dear madam,
that I have just granted myself
the fully comprehensive incertitude
of a wide-open life.

Letra pequeña

Hay daños que no cubre el seguro
combinado del hogar, lo sé.
Las llamadas perdidas, por ejemplo,
las cartas rotas, la sogá de seda,
la noche que hay detrás de los espejos,
esta plaga de cristales en el pecho.
La ablación de mi sed.

Así contraíe la enfermedad de los jabones.

Por eso le quise, con todo el hastío.
Contra la vida en vilo
fui hueco en su hueco, frío en la guantera,
materia inmóvil.
Dejé crecer las paredes de esta casa
conmigo dentro.

Pasaron siglos, siglos de reloj.

No abundaré en detalles, señorita.
Sólo diré que he arrancado la puerta de cuajo,
que he tenido la misericordia
de tirar al barro
el azúcar glasé,
que ahora me entra luz en la despensa.
Ya sé, tampoco contempla la póliza
el amor a terceros, el temporal de sol,
el tumulto en las calles ni el motín de la hormiga.

Pero este es un caso de delicadeza mayor.

Y yo sólo llamaba para decirle, amiga,
que me acabo de conceder
a todo riesgo
la incertidumbre de vivir
abierta de par en par.

Lokmiddel

Mijn kleine borst
marmerblank
 transparant
het heilig hart
gloeit soms op
midden in de nacht

Decoy

Breast of mine
tiny ivory skinned
 reveals
the holy heart
that lights up sometimes
in the centre of the night

Reclamo

Pecho mío
pequeño de piel marfil
transparenta
el sagrado corazón
que a veces se ilumina
en el centro de la noche

Ethologie

Alle dieren
zullen brullen
wanneer mijn vlees

elk dier zijn kreet
zijn gekras zijn gehinnik
de echo van de huilende wolf tussen de rotsen
het gebalk van de mannetjes
achter in de stallen
de klapperende vleugel van de roofvogel tussen de kantelen
het kronkelige gezoem van de bij
dwars door de stilte van de weilanden
de buik van de krekkel
die over het veld schuurt
Cirkel syrinx achterlijf bronst
Jij bent je kinderstem kwijt
ook je reukvermogen
Maar zij vergeten niet

Alle dieren
zullen brullen
wanneer mijn vlees

Ethology

All the animals
will know how to bawl
come the moment of my flesh

to each its roar
its cawl its neigh
echo of a howling the wolf around the boulders
the braying of the males
at the back of the stable
the beating wing of the bird of prey around the battlements
the bee's winding buzz
piercing the silence in the meadows
the grazing of the cicada's belly
over the field
Circle syrinx abdomen estrus
You lost your creatural voice
and your sense of smell
But they don't forget

Every animal
will know how to bawl
come the moment of my flesh

Etología

Todos los animales
sabrán bramar
en el momento de mi carne

cada cual a su alarido
su graznido su relincho
el eco de ulular el lobo entre las peñas
el rebuzno de los machos
en lo hondo de las cuadras
la batiente ala del rapaz por las almenas
el susurro sinuoso de la abeja
que atraviesa el silencio de los prados
el roce contra el campo
del vientre de la chicharra
Círculo siringe abdomen celo
Tú has perdido la voz criatural
también el olfato
Ellos en cambio no olvidan

Todos los animales
sabrán bramar
en el momento de mi carne

Wij vrouwen van dit dorp kunnen alleen maar
zo zijn
Zoals de buurvrouw
hijs ik me elke ochtend in mijn harnas
ga de straat op richt mezelf op schreeuw
stop snel in alle brievenbussen
de informatieve folder over mijn kracht
Ik til met één hand het huis op
leg een printer aan mijn borst
druk mijn vinger op de kieren
geef in cafés een klap op de toeg
De vrouwen in dit dorp zijn wettelijk verplicht sterk te zijn
Dit is geen plaats voor mietjes
Van liefde je vak maken
is overduidelijk een reactionaire daad

*

Toch hebben we af en toe
vrouwen zien praten
met warme stem
en zien beven bij *ik ben gek op je*
over straat zien lopen zonder masker
van oogharen
huilen zonder naar een mortuarium te gaan

Dat zijn buitenlandse meisjes
heel rare meisjes

en ik snap niet hoe ze het durven

We women from this village can only
be this way
Identical to the neighbour
every morning I adjust my suit of armour
hit the streets set myself up shout
hastily drop
the explanatory brochure of my strength
in the mailboxes
suckle a printer
press my finger against the cracks
bang on the bars
We women from this village are strong by law
this is no place for sissies
turning sweetness into a craft
is without a doubt a reactionary act

*

And yet sometimes
we see women who
speak with a warm voice
tremble when they say *I love you*
walk the streets without mascara
cry without attending the mortuary

They are strangers
very odd girls

How dare they!

Las de este pueblo no podemos ser
sino así
Idéntica a la vecina
cada mañana me entallo la armadura
salgo a la calle me erijo vocífero
voy dejando a toda prisa en los buzones
el folleto explicativo de mi fuerza
Alzo la casa a pulso
amamanto a una impresora
meto a presión el dedo en las rendijas
doy golpes en la barra de los bares
Las de este pueblo somos fuertes por ley
Este no es un sitio de nenazas
Hacer oficio de dulzura
es un acto a todas luces reaccionario

*

Sin embargo en ocasiones
hemos visto mujeres
hablar con cálida voz
temblar al decir *te adoro*
ir por las calles sin máscara
de pestañas
llorar sin acudir a los mortuorios

Son muchachas forasteras
muy raras

y no sé cómo se atreven

Het slechte gedicht

Op sommige momenten
is het nuttig een goed slecht gedicht in je tas te hebben,
slecht of overduidelijk verbeterbaar, met voldoende aanwijzingen
–een cliché, makkelijke rijmelarij, bijwoorden uit nood–
het te wantrouwen:
een gedicht, van jezelf of van een ander, dat mogelijk slecht is.
Een kalendergedicht, een geprefabriceerd gedicht, een reservegedicht,
met strofen van vilt maar zonder uitweg
opgestapelde woorden die worden betast
als vrouwen, boom, volle manen,
geheugen, droefenis, refter.
Een gedicht dat op poëzie lijkt,
een brief van een soldaat, een kauwgompje op een schrift geplakt,
een academische stoplap, de tango van een progressieveling,
een nep, voorspelbaar, valsklinkend gedicht
dat ik verstop en gebruik als ik alleen ben
als een stuk gebeeldhouwd latex.
Een tekst voor één nacht,
die verloren mag gaan, verrotten, verlopen,
een gedicht van papier
waarmee ik mijn tranen afveeg,
mijn bril, het litteken, zaad.
Liefdeswoordjes waarin geen plaats is voor liefde.
Dit gedicht
of een ander
het eerste het beste,
in een blikje, tijdelijk, op de muur,
vitaal en paars als alle slechte gedichten,
stadsgezeur als alle slechte gedichten,
slecht zoals alle gedichten die een prijs winnen.
Maar een praktisch gedicht, met onmiddellijk effect,
opvouwbaar en uitdijend
waarop ik ga zitten voor een hapje op de dorsvloer
of me ermee te beschermen tegen de wolk die zich plotseling ontleaadt.
Een lelijk, versleten, nuttig gedicht,
vijl, waaier, speelkaart, aansteker,
een helling, een mes, een leuning.
Een vleeskleurig
gedicht
waarmee ik vanochtend mijn borst zal beteugelen
zwarte olijven in de pekel leggen
en mijn vader wassen wanneer hij het zelf niet meer kan.

A bad poem

Sometimes

it is really handy to carry a good old bad poem in one's bag,
a bad or clearly improvable poem, with enough signs
-commonplaces, trite verse, emergency adverbs-
to be suspicious of it:

a poem, by myself or someone else', possibly a bad one.

A calendar poem, prefabricated, auxiliary,
with felted stanzas and no way out,
a heap of shabby words
like *women, tree, moons,*
memory, sorrowhood, refectory.

A poem looking like poetry,
a soldier's letter, a piece of gum sticking on a folder,
an academic verse, the tango of a liberal,
a fake, predictable, out of tune poem
that I only use in solitude
like a piece of sculpted latex.

A one-night text
that will be lost, that will rot, that won't keep,
a paper poem
to wipe my tears,
my glasses, my scar, semen.
Words of love with no room for love.

This poem
or some other
any other
an out of a can poem, a temp poem, a wall poem,
vivacious and fuchsia like every bad poem,
urban and plaintive like every bad poem,
a bad poem like every award-winning poem.
But a convenient poem, a poem of immediate effect,
a folding, an extensible poem
on which I can sit for a snack on the threshing floor
or shelter from the suddenly pouring cloud.

An ugly, worn out, utilitarian poem,
a nail file, fan, playing card, lighter,
ramp, penknife, banister poem.

A flesh-colored
poem
to bridle my heart this morning,
to pickle black olives in salt,
to wash my father's body when he can no longer manage.

El mal poema

En ciertos momentos
resulta útil llevar en el bolso un buen poema malo,
malo o a todas luces mejorable, con indicios suficientes
–un lugar común, rimas facilonas, adverbios de emergencia–
para sospechar de él:
un poema, propio o ajeno, posiblemente malo.
Un poema de almanaque, prefabricado, auxiliar,
con estrofas de fieltro y sin salida
que amontonan palabras manoseadas
como mujeres, árbol, lunas,
memoria, tristumbre, refectorio.
Un poema que parezca una poesía,
una carta de soldado, un chicle pegado a una carpeta,
un ripio catedrático, el tango de un progresista,
falso, previsible, desafinado,
que escondo y uso a solas
como un pedazo esculpido de látex.
Un texto de una noche,
que se pierda, que se pudra, que caduque,
un poema de papel
donde poder limpiarme las lágrimas,
las gafas, la cicatriz, el semen.
Palabras de amor donde el amor no quepa.
Este poema
u otro,
uno cualquiera,
de bote, temporero, de pared,
vital y fucsia como todos los poemas malos,
urbano y quejumbroso como todos los poemas malos,
malo como todos los poemas que ganan un certamen.
Pero práctico y de efectos inmediatos,
plegable y extensivo,
sobre el que sentarme a merendar en la era
o guarecerme de la nube que descarga de improviso.
Un poema feo, gastado, utilitario,
lima, abanico, naipe, encendedor,
una rampa, una navaja, un pasamanos.
Un poema
color carne
con que embridarme el pecho esta mañana
donde curar con sal aceitunas negras
y lavar a mi padre cuando ya no se valga.

Kansas City, Sevilla

Soms woont er 's nachts een roodhuid in mijn huid. Hij steekt de ijzeren brug over.

De zolen van zijn geleende schoenen klepperen. Hij zou best een paar schoenen kunnen kopen, in een blanke man veranderen, zich ergens inschrijven, depressief worden, zijn Apachen begraafplaats verkopen aan pretpark Isla Mágica. De mensen zeggen over hem: "Hij loopt altijd half op blote voeten." Alleen de schoenpoetsers krijgen zijn schitterende bottines met Cubaanse hak te zien.

*

In *El Indio de las Tres Mil* worden de pijlen en boog van Ángel de la Rosa door twee agenten in burger kapotgemaakt. Nietsvermoedend vreten de bizons van de magnolia's in De tuinen van Murillo.

*

Tijdens "De week van de Inheemse Volken van Zuid-Amerika" in de *Corte Inglés*, draagt een lange, blonde paspop de stille hoed van een treurige Quechua man. En voor welke prijs!

*

De inheemse albino zit opgesloten in de kooi van het Zelf. Wanneer ik bij hem op bezoek ga vraagt hij of ik hem over de Grote Vlaktes wil vertellen. Ik vertel hem het weinige dat ik weet. Ik veeg het kwijl van zijn trillende lippen, verwissel zijn ochtendjas en doe een beetje eau de cologne op zijn haar om het te kammen. Hij neemt mijn handen in zijn warme handen en kijkt me recht in de ogen, zoekend naar een uitweg: "Het is hier in het volkenkundig museum niet zo slecht toeven, hè, meisje?"

*

Mijn vader is beroofd van een pak zwart geld. Met die dollars wilde hij mijn bruidsschat betalen. Maar ik zal niet alleen slapen en de man van stro zal niet slapen met de vrouw van vuur. Dit zei de vrouwelijke sjamaan.

*

Neem me niet kwalijk dat ik zo laat ben, maar voordat ik hier kon zijn, moest ik eerst mijn verleden uitkiezen. Ik ben een Navajo jongen. Wil je met me dansen?

Kansas City, Sevilla

Some nights a redskin inhabits my skin. Crosses the iron bridge. Borrowed shoes with chattering soles. He could easily buy himself any old pair of shoes, become a white man, register with the Social Security System, get a job working as a sad man, sell his Apache graveyard to Isla Mágica. People say about him: “he walks around half barefoot”. Only the shoe shine boys see his dazzling Cuban heel ankle boots.

*

Two plainclothes break the bow and arrows of Angel de la Rosa, el Indio de las Tres Mil. Oblivious to the scene, bisons graze on the magnolias in the Jardines de Murillo.

*

During “America’s Indigenous Peoples Week” held at *El Corte Inglés*, a tall and blonde mannequin wears the quiet hat of the sad Quechua. And what a price!

*

The albino Indian is locked in the cage of the Self. When I visit, he asks me to speak to him about The Great Plains. I tell him the little I know. I wipe the drool from his mouth, change his robe, comb his hair with cologne. He takes my hands between his warm hands and looks into my eyes seeking a way out: “It’s not so bad in the Museum of Anthropology, is it, girl?”.

*

My old man got a wad of black money stolen. Those dollars were for my dowry. But I will not be sleeping alone nor will the strawman sleep with the fire woman. The shaman woman said.

*

I am sorry I am late, but I had to select a past before I could be present. I am a Navajo boy. Would you like to dance?

Kansas City, Sevilla

Un Piel Roja habita la mía, algunas noches. Cruza el puente de hierro. A sus zapatos prestados les castañean las suelas. Bien podría comprarse unos cualquiera, volverse hombre blanco, darse de alta, meterse a triste, vender su cementerio apache a Isla Mágica. De él dice la gente: “camina medio descalzo”. Solo los limpiabotas saben ver sus deslumbrantes botines de tacón cubano.

*

A Ángel de la Rosa, *El Indio de las Tres Mil*, dos secretas le parten las flechas y el arco. Ajenos a la escena, los bisontes pacen magnolias en los Jardines de Murillo.

*

En “La Semana de los Pueblos Indígenas de América” de *El Corte Inglés* un maniquí alto y rubio luce el sombrero callado del triste quechua. Y a qué precio.

*

Al indio albino lo tienen preso en la jaula de sí mismo. Cuando lo visito me pide que le hable de las Grandes Llanuras. Yo le cuento lo poco que sé. Le limpio las babas de la boca temblorosa, le cambio la bata, lo peino un poquito con colonia. Él me toma las manos con las suyas muy calientes y me mira a los ojos buscando escapatoria: “No se está tan mal ¿verdad, niña? aquí, en el museo antropológico”.

*

Al Viejo le robaron un fajo de dinero negro. Esos dólares eran para pagar mi dote. Pero no dormiré sola, ni el hombre de paja con mujer de fuego. Eso ha dicho la chamana.

*

Perdona la tardanza, pero antes de estar presente tenía que elegir mi pasado. Soy un niño navajo. ¿Quieres bailar conmigo?

Staande sterven

Wij etalagepoppen
wezens ontvoerd uit een moment van het leven
zien er vermoeid uit
treurig
en gespannen
we zijn het beu om ons naar de laatste mode te kleden
te doen alsof
een grimas te trekken achterstevoren
te staan
te sterven aan ons eigen ding
het te verhullen
en te blijven staan
in de eindeloze
zondagmiddagen

To die standing up

We mannequins
abducted beings from an instant of life
look tired
sad
tense
bored
of cutting edge clothes
of pretending-
of making the gesture of those who have been
through it all
of dying of our own things
of concealing it
and continuing on our feet
in the never-ending
Sunday afternoons

Morir de pie

A las maniqués
seres raptados de un instante de vida
se nos nota cansadas
tristes
tensas
aburridas
de vestir a la última
de hacer como si-
de poner la mueca de estar
de vuelta
de morir de lo nuestro
disimularlo
y seguir en pie
en las interminables tardes
de los domingos

Onthuizing

die rottige tijd van verhuizen komt eraan
LUIS MELGAREJO

Van wie is wat:

De boeken de foto's de sokken
de handen

Van wie is elk voorwerp van jou of van mij

Hoe bijvoorbeeld het picknickkleed

te verdelen zonder het kapot te maken

anders dan door steek voor steek het weefsel uit te halen

dat werd vervaardigd door de wijzers

van de klok en dan de trillende kluwen

in een van de lades te begraven

misschien vinden we hem terug

wie weet na hoeveel jaar

pakken we hem vol nostalgie

brenge hem naar ons gezicht

ruiken eraan en geven hem ten slotte

cadeau aan de kat

Dehabitations

The bastard time of moving house arrives
LUIS MELGAREJO

Whose is what thing:
books photos socks
hands
whose is each object yours and mine
How to divide without destroying
the picnic blanket for example
if not unknitting
the warp that the hands

of the clock wove
stitch by stitch
and burying the trembling skein
in some drawer
 and finding it maybe
who knows in how many years
 taking it in our hands nostalgically
 bringing it to our face
 smelling it and finally
 giving it to the cat.

Deshabitaciones

Llega el tiempo cabrón de las mudanzas
LUIS MELGAREJO

De quién qué cosa:
Los libros las fotos los calcetines
las manos
De quién es cada objeto tuyo y mío
Cómo repartir sin destrozar
la manta de ir al campo por ejemplo
si no es deshaciendo punto a punto
la urdimbre que tejieron las agujas
del reloj y enterrar por los cajones
la madeja temblorosa
 encontrarla tal vez
quién sabe en cuántos años
 tomarla con nostalgia
 acercarla a la cara
 olerla y al fin
 regalársela al gato

Ik weet niet
of ik op poëtische wijze

[DE STILTE]

moet verbreken
die jij verrukkelijk voor me bewaart
in een muziek
doos

I don't know if I should
Desecrate defile

[THE SILENCE]

that you exquisitely
keep me in
a music
box

No sé si debo
Profanar poetizando

[EL SILENCIO]

que primorosamente tú
me guardas dentro
de una caja
de música

Adhan

Vermoedelijk
heeft iemand al eens gezegd
dat de ochtendstond wordt opgeroepen
door het kraaien van de haan

toch zou het geen kwaad kunnen
-vijf maal per dag-
een minaret te beklimmen
en hem opnieuw op te roepen

Adhan

I guess someone
has already said
it is the cock's crow
that cracks the dawn

but it would be nice
-five times a day-
to go up a minaret
and proclaim it once more.

Adhan

Supongo que alguien
ya habrá dicho
que es el canto del gallo
lo que provoca el amanecer

aunque no estaría mal
-cinco veces al día-
subir a un minarete
y volver a proclamarlo

Ik viel huilend in slaap
Ik droomde van vissen

I fell asleep crying
I dreamt of fish

Me dormí llorando
Soné con peces

In vlucht (vogel­poëzie)

Ik hou een metafoor in mijn vuist. Een warm lijfje dat ademt in mijn hand:

1. De vliegende vis wil leven in de spleet tussen hemel en zee.
2. De distelvink strijkt neer op de stilte.
3. Het spoor aanraken van een plantaardige, blinde vlinder.
4. Omdat ik de naam van de vogel ken, zie ik hem.
5. Het scherpe oog van de arend uitrukken helpt niet tegen bijziendheid.
6. Op sommige ochtenden lijdt de vogel met de geamputeerde vleugels aan vliegpijn.
7. Er blafte een raaf, mijn verstandskiezen vielen uit mijn mond.
8. De kanarie droomt dat zijn fokker een wedstrijd voor doven wint.
9. Ik fluister geile woordjes tegen de papegaai om niet zo alleen te zijn in bed.
10. De vorige lente kwam er een merel bij me op bezoek. Hij was zwart. Hij was een merel.
11. Vogels die piepen naar het licht. Vogels die zich in het schemeruur uit de boom op het plein zouden losrukken. Vogels die alleen 's nachts kunnen zingen.
12. De Europese kanarie pikt naar een lichtbundel die zich tussen de takken beweegt. Het dier gaat als een gek met zijn kopje heen en weer, lacht in zichzelf. Kwinkleert.
13. Het piepkleine golfje op het water dat door de wesp werd opgelikt.
14. De zang, ik bedoel, de vlucht.
15. Vogel die niet vliegt
zijn voortekens niet verliest.

On flight (bird poetry)

I keep a metaphor in my fist. A warm body breathing in my hand:

1. The flying fish wants to live in the crack between the sky and the sea.
2. The finch alights on top of silence.
3. To touch a trace of the blind, vegetable butterfly.
4. Because I know the name of the bird, I see it.
5. To rip out the sharp eye of an eagle will not cure your shortsightedness.
6. Some days the amputee bird has a flightache.
7. A raven barked and my wisdom teeth came out.
8. The canary dreams that his keeper wins the muteness award.
9. I whisper obscenities at the parrot so as not to sleep so alone.
10. Last spring the blackbird paid a visit. It was black but it was bird.
11. Clarity-chirping birds. Birds that would steal themselves from the tree on the square at sunset. Birds that can only sing at night.
12. The serin picks at a moonlight beam moving about the branches. Moves its head like mad, laughs to itself. Sings.
13. The minute wave of water that the wasp sipped.
14. The song, I mean, the flight.
15. A non-flying bird keeps his luck.

Al vuelo (poesía pájaro)

Guardo una metáfora en el puño. Es un cuerpo caliente que respira en mi mano:

1. El pez volador quiere vivir en la grieta que hay entre el cielo y el mar.
2. El jilguero se posa en el silencio.
3. Palpar el rastro de una mariposa vegetal y ciega.
4. Porque sé el nombre del pájaro, lo veo.
5. Arrancar al águila el ojo avizor no remedia la miopía.
6. Algunas mañanas, al pájaro de las alas amputadas le duele el vuelo.
7. Ladró un cuervo y me salieron las muelas del juicio.
8. Sueña el canario que su criador gana un certamen de mudos.
9. Susurro al loro palabras obscenas para no dormirme tan sola.
10. La primavera pasada vino a verme el mirlo. Era negro. Pero era mirlo.
11. Pájaros que le pían a la claridad. Pájaros que se arrancarían del árbol de la plaza a la hora del crepúsculo. Pájaros que sólo saben cantar en la noche.
12. Pica el chamarín un haz de luz que se mueve entre las ramas. Mueve como loco la cabeza, se ríe para dentro. Trina.
13. De la luz a la luz, ligeros corpúsculos de polvo. Asombros de cíclope.
13. La onda mínima del agua que libó la avispa.
14. El canto, quiero decir, el vuelo.
15. Pájaro que no vuela
guarda agüero.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Carmen Camacho
- © translations into Dutch: Mariolein Sabarte Belacortu
- © translations into English: Jacinto Pariente

With special thanks to Stefanie Van de Peer and Richie McCaffery.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Pascal Van Hoorebeke, Ghent
Print: BESTinGraphics

D/2020/3962/10
ISBN 978-90-5655-128-5

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Carmen Camacho (1976) maakt gedichten, aforismen en theatrale poëzieprogramma's, is literatuurcriticus en docent creatief schrijven. Sinds 2007 schreef ze zeven dichtbundels. In 2011 won ze de Ibero-Amerikaanse *Premio Fernando Quiñones*. Haar werk werd vertaald in zeven talen en is deel van belangrijke hedendaagse Spaanse anthologieën over poëzie en aforismen. *Las versiones de Eva* (2014) is een anthologie samengesteld uit haar eigen poëzie. In 2018 publiceerde ze *Fuegos de palabras*, een anthologie met Spaanse poëtische aforismen uit de 19^e en 20^e eeuw. Ze was jurylid voor zowel nationale als internationale prijzen en gaf poëzielezingen, workshops en andere lezingen op verschillende festivals en instellingen over heel Europa, Latijns-Amerika, de Arabische wereld en Rusland.

Ze studeerde journalistiek aan de Complutense Universiteit van Madrid en schrijft wekelijks stukken voor *Diario de Sevilla*.

Naast poëzie is ze ook geïnteresseerd in de kunsten in het algemeen, zo heeft ze al samengewerkt met fotografen, schilders, muzikanten en andere artiesten aan verschillende projecten. Momenteel is ze bezig met een spoken word show met de punkrocker Dogo.

In haar poëzie schrijft ze over haar eigen ervaringen en gebruikt ze graag humor. Haar gedichten gaan vaak over het contrast tussen het materiële en het immateriële, tussen zwaartekracht en lichtheid. Andere thema's zijn liefde, onverschilligheid, illusie, de dood, geloof en isolatie.

Carmen Camacho (1976) is not only a poet, but also a literary critic, anthologist and creative writing teacher. In 2011, she was awarded the Ibero-American *Premio Fernando Quiñones*. Her work has been translated into seven languages and is part of important contemporary Spanish anthologies on poetry and aphorisms. *Las versiones de Eva* (2014) is a personal anthology of her own poetic work. In 2018, she published *Fuegos de palabras*, an anthology of Spanish poetic aphorisms from the 19th and 20th century. She has been a jury-member at both national and international awards. She has done poetry readings, lectures, and workshops for different festivals and institutions all over Europe, Latin America, the Arab world, and Russia.

She studied Journalism at the Complutense University of Madrid and writes weekly pieces for *Diario de Sevilla*.

Besides poetry she's also interested in the arts in general and has collaborated with photographers, painters, musicians and other artists on different projects. Currently she's working on a spoken word show with the punk rock musician Dogo.

In her poetry, she writes about her own experiences and enjoys using humour. She often writes about the contrast between matter and the immaterial, between gravity and lightness. Other themes include love, indifference, illusion, death, beliefs and detachment.

Carmen Camacho (1976, Spanje) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 25 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot dit jaar intussen 250 Europese auteurs en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vier dichters uit de Versopolis poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Carmen Camacho (1976, Spain) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 25 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the selected poets and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and by now promotes 250 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum, which presents four Versopolis poets at the Felix Poetry Festival each year.

VERSOPOLIS